

Arrest

nr. 181 366 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een visum gezinshereniging in.

1.2. Op 20 september 2016 wordt beslist tot weigering afgifte van voormeld visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011;

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door B. M. A. (...) °15/03/1983, van Somalische nationaliteit teneinde zijn echtgenote D. M. M. (...) °24/10/1988, erkend vluchteling van Somalische origine, in België te vervoegen.

Overwegende dat de visumaanvraag werd ingediend op grond van een religieus huwelijk afgesloten op 23/05/2010 in Kenia.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht; Overwegende dat de laattijdige inschrijvingen om een verwantschapsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen: immers worden zij opgesteld op basis van eenvoudige mondelinge verklaringen;

Overwegende dat betrokkene ter staving van de visumaanvraag een Keniaanse akte van een Islamitisch huwelijk voorlegt, afgesloten op 23/05/2010 maar pas afgeleverd op 22/12/2015.

Overwegende dat bij beslissingen van 31/03/2016 en 21/06/2016 werd gevraagd om de volgende documenten aan te leveren: scheidingsakte betreffende het voorgaande huwelijk van de vrouw, scheidingsakte betreffende het voorgaande huwelijk van de man, medisch attest en conforme gelegaliseerde huwelijksakte.

Overwegende dat op heden enkel het medische attest en de scheidingsakte van het voorgaande huwelijk van mevrouw werd voorgelegd.

Overwegende dat het dossier bijgevolg geen bewijs van ontbinding van het voorgaande huwelijk van de man bevat, hoewel tot 2 maal toe gevraagd.

Overwegende dat betrokkene, in plaats van de gevraagde conforme gelegaliseerde huwelijksakte, Somalische huwelijkscertificaat voorlegt dat verwijst naar het huwelijk afgesloten in Kenia. Dit document heeft geen enkele waarde en bevat bovendien een legalisatiestempel die bizar genoeg reeds zou dateren van 2010 en vol staat met schrijffouten, De authenticiteit van dit document is bijgevolg niet gevrijwaard aangezien er duidelijk sprake is van een frauduleuze handeling.

Overwegende dat betrokkene geen bewijs voorlegt dat het huwelijk conforme werd geregistreerd bij de bevoegde burgerlijke diensten in Kenia.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

2.2. In een eerste middel stelt de verzoekende partij als volgt:

“Schending artikel 12bis, §2, lid 5 en 6 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsverplichting

II.1.1. Verzoekende partij vroeg gezinshereniging met haar echtgenote aan dd. 22 december 2015.

Op 20 september 2016 werd haar aanvraag geweigerd.

Deze beslissing werd haar betekend op 22 september 2016.

Artikel 12bis, §2, lid 5-6 Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op 22 juni 2016, luidde als volgt:

“In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het 12[vijfde lid]12, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden”

II.1.2. Verzoekende partij ontving geen schrijven waarin stond dat de beslissingstermijn met drie maanden werd verlengd.

Uiteraard heeft de verzoekende partij wel degelijk de schrijvens van de verwerende partij ontvangen; zij heeft dit ook nooit ontkend. Ten onrechte suggereert de verwerende partij aldus in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij zichzelf zou tegenspreken.

Verwerende partij beweert echter dat in dit schrijven tevens vermeld stond dat de behandelingstermijn van de aanvraag met drie maanden verlengd werd. Verzoekende partij kan zich dit niet herinneren en verzoekt uw Raad dus om het administratief dossier van de verwerende partij op dit punt goed te willen controleren.

Bovendien bepaalt artikel 12bis, §2 Vreemdelingenwet, zoals op 22 juni 2016 nog steeds van toepassing, dat –zonder verlengingsbeslissing- de toelating tot verblijf binnen de zes maanden moet verstrekt worden.

De bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze artikel 12bis, §2, lid 5 en 6 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Artikel 12bis, §2, lid 5 en 6 van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“[In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald het formulier “Beslissingsformulier Gezinshereniging artikel 10/10bis§2 W. 15/12/80 Erkend Vluchteling/Subsidiaire bescherming” dat de dienst vreemdelingenzaken op 31 maart 2016 een eerste keer besliste tot uitstel met als reden:

*“-acte de divorce avec Abdi+ eerder huwelijk man
-légalisation de l'acte de mariage
-certificat médical”*

en uit het “Beslissingsformulier familiale hergroepering” van 21 juni 2016 het volgende:

“Nous n'avons toujours pas reçu les documents suivants:

*-acte de divorce du précédent mariage de chacun des époux (les 2 époux étaient mariés avant)
-légalisation de l'acte de mariage conforme (nous n'avons reçu une copie d'un acte de mariage islamique – quid la validité de cet acte au Kenia ?)
-certificat médical*

(...)

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980

(...)

Overeenkomstig artikel 12bis, §2, al. 5 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wet van 08/07/2011; gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van zes maanden voorzien in artikel 12bis, §2, al. 3 van de voormelde wet verlengd wordt voor een periode van 3 maanden omwille van het motief genomen in deze beslissing”

De ambassade heeft deze instructies op 21 juni 2016 ontvangen zoals blijkt uit de ontvangstbevestiging met vermelding: “Casa: uitstel bijkomende documenten en/of vraag naar inlichtingen”.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden geen kennis te hebben van de beslissing tot uitstel waarbij de termijn met drie maanden werd verlengd nu zij in de synthesememorie zelf te kennen geeft dat zij de schrijvens van de verwerende partij wel degelijk ontvangen heeft en uit het administratief dossier blijkt dat zij naar aanleiding van dit uitstel alsnog uitvoering aan de vraag tot het voorleggen van

bepaalde documenten heeft gegeven. Immers werd de dienst vreemdelingenzaken op 8 september 2016 gecontacteerd op vraag van de referentiepersoon met de mededeling dat volgens haar het dossier nu compleet is omdat het medisch attest en de echtscheidingsakte werden toegevoegd.

Er blijkt in casu aldus niet dat er geen verlengingsbeslissing zou geweest zijn zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de verwerende partij had moeten overgaan tot het treffen van een positieve beslissing.

2.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel stelt de verzoekende partij als volgt:

“Schending artikel 8 EVRM

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending redelijkheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet

II.2.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat verwerende partij het neergelegde huwelijkscertificaat niet kan aanvaarden. De huwelijksband zou niet aangetoond zijn.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt(...)

II.2.2. Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing van frauduleuze handelingen wordt beschuldigd.

Nochtans valt het haar bezwaarlijk te verwijten dat haar autoriteiten niet door België erkend werden en dat hun kennis van de Engelse taal bedroevend is...

Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu onvoldoende toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

“ § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

II.2.3. Verwerende partij is aldus niet redelijk wanneer zij stelt dat het uittreksel uit het huwelijkscertificaat niet kan aanvaard worden. Verwerende partij aanvaardt immers geen enkel Somalisch document, aangezien de Somalische regering door België niet werd erkend. Geen enkel Somalisch document kan aldus worden gelegaliseerd aangezien steeds aan de authenticiteit wordt getwijfeld.

In toepassing van artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet werden bijkomende documenten opgevraagd, die allen werden overgemaakt.

Verzoekende partij weet ook niet wat er fout gelopen is dat de verwerende partij beweert het bewijs van de ontbinding van het voorgaande huwelijk van haar echtgenoot niet te hebben ontvangen.

Wat er ook van moge zijn; verzoekende partij maakt thans dit bewijs nogmaals over (stuk 3).

Als verwerende partij aldus ernstig is en zij dit document niet meent gekregen te hebben, terwijl dit doorslaggevend was voor een positieve beslissing in dit dossier, dan heroverweegt zij minstens haar beslissing.

Verwerende partij kan immers met alle gemak de thans bestreden beslissing intrekken en alsnog een visum uitreiken.

II.2.4. Verwerende partij kon in casu eveneens de verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij na te gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenote van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Zo blijkt duidelijk dat de echtgenote van verzoekende partij reeds voorafgaandelijk aan de toekenning van de vluchtelingenstatus gewag gemaakt heeft van haar huwelijk met verzoekende partij.

Dit spreekt ontegensprekelijk in het voordeel van verzoekende partij.

Ook kon verwerende partij overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade.

11.2.5. Verzoekende partij heeft dus geenszins verwerende partij trachten te misleiden.

Integendeel, het lijkt erop dat de verwerende partij steeds meer de vigerende wetgeving terzijde tracht te schuiven en via een motivering 'pour les besoins de la cause' tracht allerhande obstakels op touw te zetten, om toch maar te verhinderen dat verzoekende partij haar familieleven in België zou kunnen voortzetten. Zij weet immers maar al te goed dat verzoekende partij geen betere documenten kan krijgen en dat de Engelse taalfouten niet aan haar te wijten zijn.

Als zij werkelijk oprecht is wanneer zij stelt dat zij het echtscheidingsdocument van de verzoekende partij niet zou hebben gekregen en als dit document werkelijk zo belangrijk is in haar beslissingsproces, dan heroverweegt zij thans na het zien van stuk 3 minstens de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen voor het eerst (de bestreden beslissing zelf maakt daar immers geen discussiepunt van) dat de verzoekende partij niet uitlegt waarom het een Somalisch huwelijkscertificaat wordt voorgelegd terwijl het huwelijk in Nairobi werd voltrokken. Het religieus huwelijk werd echter geregistreerd in Kenia (stuk 4). De Keniaanse autoriteiten erkennen aldus het religieus huwelijk en zijn zeer goed op de hoogte van de situatie in Somalië. Verwerende partij kan zich in haar argumentatie aldus niet verschuilen achter het feit dat het een (louter) Somalisch huwelijkscertificaat betreft.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet."

2.7. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.10. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

(...)

§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

2.11. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de visumaanvraag geweigerd wordt waarbij verwezen wordt naar artikel 27 WIPR en waarna ingegaan wordt op de voorgelegde documenten en het ontbreken van bepaalde vereiste documenten.

Zo blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij gevraagd heeft een bewijs van ontbinding van haar voorgaand huwelijk voor te leggen, en dit tot tweemaal toe.

Verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in het kader van het onderzoek met betrekking tot de aanvraag van een visum gezinshereniging kan vragen dat zij het bewijs voorlegt dat zij gescheiden is van haar vroegere echtgenote. Waar verzoekende partij meent dat dit bewijs werd voorgelegd strookt dit geenszins met de stukken van het administratief dossier. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd enkel de scheidingsakte van het voorgaande huwelijk van de referentiepersoon voorgelegd. Verzoekende partij voegt thans een stuk drie toe waaruit moet blijken dat ook zij gescheiden is van haar voorgaande echtgenote.

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift/synthesememorie worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het bewijs van echtscheiding dat verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde bewijs van echtscheiding kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Het betoog dat de verwerende partij de bestreden beslissing zou kunnen intrekken nu zij op de hoogte is van het bewijs van echtscheiding via onderhavige

procedure doet voorts aan voorgaande uiteraard geen afbreuk, noch aan de rechtsgeldigheid van het desbetreffend motief.

Nu voormeld document door de verwerende partij vereist werd om een beslissing te kunnen nemen over de visumaanvraag en verzoekende partij nagelaten heeft dit document voor het treffen van de bestreden beslissing over te maken aan de verwerende partij, dient gesteld dat het motief dat het dossier geen bewijs van ontbinding van het voorgaande huwelijk van de man bevat als determinerend moet worden beschouwd in die zin dat het draagkrachtig genoeg is om de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging aan de verzoekende partij te schragen.

Het overige betoog van de verzoekende partij waar zij kritiek uit op de motieven inzake de wel door haar voorgelegde documenten kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat een bespreking van deze kritiek niet nodig is.

2.12. In zoverre verzoekende partij nog een schending opwerpt van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in het tweede middel beperkt tot een loutere vermelding van dit artikel, maar niet uitlegt op welke manier de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een derde middel stelt de verzoekende partij als volgt:

“Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.3.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.3.2. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

Aangezien de echtgenote van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt kan zij aldus niet zomaar stellen dat zij geen verplichting zou hebben om de verzoekende partij toe te laten tot het grondgebied; minstens moet zij voorafgaandelijk een belangenafweging maken.

II.3.3. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenote redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

II.3.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

2.15. De Raad wijst erop dat – om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen – verzoekende partij moet aantonen een beschermenswaardig gezinsleven te hebben. Het loutere feit dat men gehuwd is volstaat daartoe niet. Enkel een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip ‘gezinsleven’ (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabaless en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

In casu blijkt uit een vergelijking van de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote dat er zich niet onbelangrijke discrepanties voordoen. Zo stelt de echtgenote van verzoekende partij tijdens haar asielaanvraag in 2014 dat zij verzoekende partij in Nairobi in 2010 heeft ontmoet en dat verzoekende partij aldaar reeds tien jaar woonde. Blijkens de verklaringen van verzoekende partij zelf echter blijkt dat deze stelde pas sinds 2009 in Nairobi te wonen. Zo staat er immers te lezen:

“Il déclare

-qu’il est venu à Nairobi en 2009

-qu’il a été déporté du Kenya pour manque de document d’identité en 2010

-revenu en 2012 mais déporté encore en 2013

-il est retourné en 2015”

Opmerkelijk hierbij is tevens dat de echtgenote van verzoekende partij nooit of te nimmer melding heeft gemaakt van het feit dat de verzoekende partij in 2010 en 2013 werd gedepoteerd en pas terugkwam in 2012 en 2015. Er blijkt aldus niet dat verzoekende partij en haar echtgenote sinds het huwelijk steeds hebben samengewoond en er blijkt ook niet of en op welke manier zij tijdens de verwijdering van verzoekende partij uit Kenya hun relatie in stand hebben gehouden/of hebben willen houden, dit temeer in het licht van de vaststelling dat de echtgenote reeds op 11 augustus 2014 Kenya heeft verlaten. Eveneens is het bevreemdend vast te stellen dat de echtgenote van verzoekende partij bij haar asielaanvraag verklaarde twee broers en één zus te hebben, met de namen Leyla, Ahmed en Hussein en waarvan zij stelde dat deze bij haar ouders waren en zij niet weet wat hen overkomen is. Wat betreft familieleden in Nairobi zelf maakte zij enkel gewag van een oom. Geheel tegenstrijdig hiermee verklaart de verzoekende partij dat zij de broer en zussen kent die zich in Nairobi bevinden, zijnde haar broer Hassan en de zussen Najima en Rawda. Ook vermeldde de verzoekende partij dat zij in Nairobi toen zij samenwoonde met haar echtgenote student was, dit terwijl haar echtgenote tijdens haar asielaanvraag verklaarde dat verzoekende partij in Nairobi kleren verkocht. Wat eveneens afbreuk doet aan het feit dat hier onomstotelijk zou kunnen gesproken worden van een werkelijke beschermenswaardige gezinsrelatie is de vaststelling dat verzoekende partij in 2015 het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht heeft een bewijs van ongehuwde staat over te maken.

Met de gegevens die blijken uit het administratief dossier en nu verzoekende partij zelf geen elementen aanbrengt waaruit het bestaan van een werkelijke beschermenswaardige gezinsrelatie blijkt, anders dan het feit dat er een huwelijksband is, hetgeen evenwel op zich niet afdoende is, toont zij geen schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij voert geen ander betoog aan voor wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

2.16. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER